

บทนำ

ปวดหัวจัง...

ฉันตื่นขึ้นมาในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยนัก กลิ่นผู้ชายลอยอบอวลไปทั่วทั้งห้องอย่างน่าแปลก ไม่ใช่กลิ่นน้ำเก็ลียดแต่ก็ไม่น่าพิศมัย ตอนแรกสงสัยว่าฉันคงจะอยู่ห้องที่ชายตัวเอง ทว่าพอสังเกตเห็นผนังสีน้ำเงินติดกับเฟอร์นิเจอร์สีขาวแล้ว ทำให้รู้เลยว่านี่ไม่ใช่ห้องที่ชายที่สุดแสนจะซีเกียจแน่ๆ

แล้วมันที่ไหนคะ!! ○_○

ฮะ!

แสงแฟลชกระทบกับรูม่านตาทำให้ฉันต้องหลับตาปี และเมื่อลืมตาขึ้นมองก็พบผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้มายืนส่งยิ้มหวานให้ฉัน พร้อมทั้งสะบัดแผ่นกระดาษที่อยู่ในมือไปมาหลังจากถ่ายภาพเสร็จ

"ที่รัก"

"○_○"

"เธอเป็นของฉันแล้ว"

"ไอ้โรคจิต" สัตว์ชาติภูมิตที่แอบซ่อนอยู่ภายในบอกฉันว่านี่คือ

8

เหตุการณ์ที่ไม่ปลอดภัยนัก "ฉันไปเป็นของแกตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ"
"ตั้งแต่บัดนี้...เป็นต้นไป!"

รูปถ่ายโพลารอยด์จำนวนหลายสิบใบถูกโยนขึ้นเหนือหัวก่อนจะ
ลอยละลิวปลิวละล่องไปพร้อมๆ กับสติของฉัน
ฉันถูกแบล็กเมล!

1

Blackmail

"พี่ทำแบบนี้กับฉันได้อย่างไร"

"พี่ขอโทษนะสาวน้อย พี่ชายคนนี่ผิดไปแล้ว TTATT"

"พี่ทำเหมือนฉันเป็นสิ่งของ ยังไงซะฉันก็มีชีวิตจิตใจนะพี่ พี่ไปทำอะไร
เอาไว้ถึงต้องประเคนฉันให้กับมันอย่างนั้น!"

พอได้รู้ความจริงบางอย่างฉันก็กลับมาที่บ้านทันที คนที่จับฉันไป
บอกว่าพี่แดนไทยไปทำพนันแข่งมอเตอร์ไซด์แล้วแพ้ แต่ถ้าพี่ฉันชนะก็จะได้
เงินก้อนโตเพื่อนำไปจัดปาร์ตี้งานวันเกิด แล้วผลของการพนันชนต่อแบบนั้น
มันแน่นอนที่ไหน มอเตอร์ไซด์ก็ยืมเพื่อนมา ปัญญาจะหาเงินไปใช้หนี้ก็
ไม่มี สุดท้ายก็เลยเอาฉันไปปะไว้กับหมอนั้นแทน! นี่แหละเหตุผลที่ทำให้
ฉันต้องไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ในห้องของใครก็ไม่รู้

"ตอหนึ่ง พี่...พี่ขอโทษ!" พี่แดนไทยวิ่งไปหยิบมะละกอมาชี้หน้า
ตัวเอง "พี่จะเอามะละกอพาดหัวตัวเอง ถ้าพี่ตาย ผাগพ่อกับแม่ด้วย"

"มะละกอไม่ทำให้พี่ตายหรอก เอานี่ดีกว่า"

ฉันคิดว่าสาวกะเบือที่อยู่ไม่ไกลมือสักส่งให้เขา (เราแอบมาคุยกัน
ในครัวเนื่องจากกลัวพ่อแม่จะได้ยิน)

"ถ้าเอาสาวกะเบือตีหัวแล้วไม่ไม่หักอย่าเลิกตี แต่ถ้าไม่หักแล้วพี่ไม่ตาย
ฉันจะอภัยให้"

"แกไม่เอามีดแทงพี่ไปเลยละ TTATT"

"แต่สิ่งที่พี่ทำมันยิ่งกว่าเอามีดแทงฉันอีก แหกตาคุณี่เข้า!"

ฉันยื่นรูปถ่ายโพลารอยด์ที่อิตาบ้านนั้นฝากเอาไว้ให้ดูต่างหน้าแปะเข้าไปที่หน้าพีแดนไทย

"นะ...นี่มันรูปแก่นี่นา"

"ด้วยความโรครจิตของมัน มันถ่ายรูปฉันเก็บเอาไว้เลยเห็นไหม แล้วต่อไปนี่ฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน"

"แกกับมัน..."

"ฉันไม่รู้!"

"แต่ดูจากรูปมันชั่วร้ายอยู่แล้วนี่"

"แต่ฉันไม่มีเอฟเฟกต์อะไรเลย"

"ไปตรวจใหม่"

"ถ้าตรวจแล้วหมอบอกว่า...ฉัน...ฉัน >_< ไม่ไป ยิ่งไงฉันก็ไม่ไป อย่างน้อยฉันยังโกหกตัวเองได้ว่าไม่เคย"

"แต่รูปมันยืนยันขนาดนี้ พี่จะไปฆ่ามัน!"

"ฆ่า? ถ้าพี่ฆ่ามันได้แต่แรก พี่คงไม่เอาฉันไปประเคนให้มันหอรกที่ฉันมาหาพี่วันนี้เพื่อจะบอกว่า...ฉันจะตัดพืดันน้องกับพี่นับแต่นี้เป็นต้นไป!"

"ไอ้ลัลล้า!"

"นี่พีตีใจเธออะ"

"เปล่า มันเป็นคำอุทาน พี่เสียใจจนพูดไม่ออก =()= มันเป็นรูปถ่ายโพลารอยด์แปลว่าไม่มีฟิล์ม ถ้าเราขโมยรูปทั้งหมดมาได้ ทุกอย่างก็เป็นอันจบ ไม่ต้องห่วง พี่จะหาทางช่วยแกเอง"

"ฉันไม่ได้ต้องการรูป แต่ฉันต้องการศักดิ์ศรีของฉันคืน!"

ช่วย! ช่วย! ช่วยมาก! ทำไมฉันถึงเกิดมาอย่างนี้นะ

ฉันไม่เคยมีจูบแรก แต่ฉันกลับมี...ครั้งแรกโดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ คนอื่นเขามีพี่ชายไว้เพื่อคอยให้คำปรึกษา แต่ฉันกลับมีพี่ชายไว้เพื่อคอยสร้างปัญหาให้กับฉันโดยเฉพาะ ฉันจะดำเนินชีวิตต่อไปยังไงดี รูปถ่ายอีกไม่รู้กี่ใบยังอยู่กับไอบ้านนี้อยู่เลย ไ้อ้เรื่องจะขโมยนะแค่คิดก็ลำบากแล้ว เพราะมันแปลว่าฉันต้องเอาตัวเข้าไปพัวพัน

10

ไม่หรรอก...ก็แค่ถ่ายรูป ไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้หรรอก
เชือสิ...ว่าไม่มี
มั่ง?

เพราะว่ามี 'มั่ง' ใจ ปัญหาถึงได้ยังไม่จบไม่สิ้น! ในเช้าวันต่อมา
พอฉันมาถึงที่โรงเรียนปั๊บ ก็ได้พบกับตัวปัญหาที่เมื่อวานพาฉันไปนอน
ในห้องนั้นปั๊บ แถมเขายังอยู่ในชุดยูนิฟอร์มแบบเดียวกับฉันเป็ียบ ○_○
เขาเป็นว่าถ้ามีน้ำอยู่ในปากฉัน มันคงพุ่งออกมาเป็นฝอยเหมือนเม็ดฝนเทียม
ไปแล้ว

"=()= นะ...นาย"

"เฮ้โถ"

อะ...ไอแบล็กเมลนี่ ○_○ มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร!

ฉันไม่รู้จัก

ฉันไม่รู้จัก

ฉันต้องทำเป็นไม่รู้จัก

"ไม่ทักทายสามีของเธอหน่อยเหรอก"

"เฮือก =()="

ฉันถึงกับต้องหยุดขาของตัวเองไว้แล้วหันไปมอหน้าเขาตัวฉันนั่งงก
รู้ใหม่ว่าคำว่า 'สามี' มันกระทบกระเทือนจิตใจฉันแค่ไหนนะ

"ทักฉันเหรอก"

"แน่นอนสิจ๊ะ ดาร์ลิ่งก์ *○*"

แม้จะพยายามทำเป็นไม่รู้จัก แต่ฉันก็อดไม่ได้ที่จะต้องถาม...

"เอาชุดยูนิฟอร์มแบบนี้มาจากไหน"

"ฉันยังเอาตัวเธอมาเป็นของฉันได้ แต่ชุดทำไมจะเอามาไม่ได้ มันร้อน
จริงๆ นะชุดแบบนี้ แต่ใส่แล้วดูดี...เอาละ ฉันตัดสินใจแล้ว เรียนที่นี้ดีกว่า
-○-

"ใครเขาให้นายเรียนกัน"

"พ่อฉันไง พ่อฉันทำได้"

"ฉันไม่เชื่อหรอก!"

ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดว่าฉันไม่รู้จักรักแม่แต่ชื่อจะทำอะไร เขาโทรหาใครสักคน แล้วก็บอกว่า 'ผมอยากเรียนที่นั่นแหละพ่อ ย้ายให้ผมหน่อยนะ แล้วสัญญาว่าจะเป็นคนดี' จากนั้นก็วางสายแล้วขีบตาให้ฉันหนึ่งที

"วันนี้มาทักทายเฉยๆ พรุ่งนี้ฉันจะมาเรียน O_<"

"โกหกใช้ใหม่ คนเรามันไม่ได้ย้ายโรงเรียนกันง่ายๆหรอก"

"สำหรับพ่อฉัน ขอเพียงแค่ฉันคิดจะเรียนที่นั่น เขาจะ使我ฉันเข้าเรียนจนได้ O_<"

"นายคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน!"

"ไอ้ะ -O-"

"ไอ้ะอะไร"

"จริงๆ เธอต้องการอยากจะทำชื่อฉันใช้ใหม่ ฉันนี่โง่ๆ จังเลย" เจ้าตัวเอามือเขกหัวตัวเองแล้วสายหน้าเหมือนกับว่าใช้ไม่ได้ "ฉันรู้จักแต่ชื่อเธอ มันไม่ยุติธรรมเลยจริงๆ ด่วย"

"ฉันไม่ได้อยากรู้จักชื่อนายไว้ย"

"ฉันชื่อเอราวีน"

"ไม่อยากรู้"

"หนูจะเอารูปเราไปแปะบอร์ดนะ"

"สวัสดิ์จะเอราวีน"

"แล้วเจอกันนะดาร์ลิ่งก์ จึบๆ"

ไอ้คนท่าทางกวนประสาทส่งจูบให้ฉันแล้วก็เดินลัลล้าจากไป โดยมีสายตาของสาวๆ มองตามร่างเขาไปด้วยความหลงใหล ผิดกับฉันที่มองด้วยความโกรธ ชีวิตฉันไม่สงบสุขอีกต่อไปแล้ว >_<

ฉันใช้เทพกาวติดกระดาษที่เขียนชื่อ 'เอราวีน' เอาไว้กับพวงกุญแจรูปพิทกาจ แล้วเอาปากกาจิ้มๆๆ >O< ตึกตาด้องคำสาปยังทำให้คนเจ็บปวดทรมานทวยได้ ฉันเชื่อว่าพวงกุญแจกับแรงอาฆาตแค้นของฉันก็ทำได้เหมือนกัน

12

"ส่งสารพวกกูญแจ"

กั้ง เพื่อนสาวที่วิ่งมาที่หลังวางกระเป๋าลงข้างๆ แล้วมองพวกกูญแจ
รูปพิกกาจที่มีรูปพุงๆ และรอยปากกาน้ำเงินเป็นจุดๆ เหมือนพิกกาจเป็น
อสูทอีกใส่ตามเนื้อตัว

"ฉันอยากจะฆ่าๆๆๆ"

"=O= ฉันรู้สึกได้ถึงแรงอาฆาตเลยละ ใครไปทำอะไรแกมาเนี่ย"

"ฉันถูกแบล็กเมล"

"ใคร!"

"-O- ฉันพูดอะไรออกไปหรือ"

"แกหลุดมาแล้ว เห็นที่ไม่เล่าคงจะไม่ได้"

"อย่าบังคับฉัน"

"เล่า!"

ฉันส่งรูปถ่ายโพลารอยด์ตอนที่ตัวเองนอนแผ่หลายอยู่บนเตียงให้กั้งดู
พอเพื่อนสาวเห็นรูปพวกนี้ก็อ้าปากหวอ

"ใครถ่ายให้แก แกตั้งกล้องถ่ายเองหรือ"

"แกอย่าทำใจให้น้อยได้ไหม หลังจากดูรูปแล้วนะ แกไม่เข้าใจคำว่า
แบล็กเมลในความหมายของฉันหรือ"

"แล้วใครเป็นคนทำ"

"มันชื่อเอราวิน เป็นใครมาจากไหนไม่รู้ แต่ฉันรู้แล้วว่ามันกำลังตาม
รังควานฉัน"

"หมดกันสาวน้อยของฉัน...แล้วไปพลาดทำได้อย่างไร"

"พี่ชายของฉันที่แกเฝ้าหลงใหลมานานไงล่ะ"

"พี่แดนไทยไปเกี่ยวอะไรด้วย หรือเขาทำอะไรแก ม่าย ผิดศีลธรรม
ที่สุด!"

เพราะกลัวเพื่อนจะเข้าใจผิดมากไปกว่านี้ ฉันเลยต้องเล่าอย่าง
พอสังเขป แต่ก็กลัวเพื่อนจะผิดหวังในตัวพี่แดนไทยพอสมควรเพราะว่า
ยัยกั้งชอบพี่ชายฉันมากๆ ถ้าต้องมาฟังเรื่องนี้เข้าไม่รู้ว่ายัยนี้จะรู้สึกยังไง

"ฉันไม่อยากเกลียดพี่แก แต่...เขาทำให้ฉันเกลียด --^ คิดได้ไง

เขาน้องสาวตัวเองไปตั้งไว้ก่อน แล้วจะเอาอย่างไรต่อ...ไอนั่นคงไม่มารังควาน
แกหรือมั้ง"

"มันมารังควานฉันตั้งแต่เช้าแล้ว แกมาสายเลยไม่ได้เห็น และเห็น
บอกว่าจะย้ายเข้ามาเรียนที่นี่ด้วย บอกกับตัวเองว่าเจอกันพรุ่งนี้"

"อยากเห็นหน้าเลย -O-"

"ถ้าย้ายมาจริงก็จะได้เห็น"

"นี่ถ้าแฟนคลับรู้เรื่องที่แกเสียของไปแล้ว พวกเขาจะรู้สึกยังไงกันนะ"

"อึ๊บ้า พุดมาได้เสียของ ฉันยังไม่ได้ทำอะไรให้ตัวเองสักหรือเลยนะ..."

อย่างน้อยฉันก็แอบรู้สึกได้เองว่า...คงไม่มีอะไรเกิดขึ้น"

"แกหลับแล้วจะรู้ได้ไงว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น"

"ไม่มีเอฟเฟกต์ไง"

"เขาจับแกแก้ผ้าถ่ายรูป มีผ้าห่มปิดอยู่อย่างนั้น ฉันไม่เชื่อว่าแค่แก้ผ้า
จับมือแล้วบอกรักกันหรือ"

"บอกรักฉันก็ไม่ได้ยินว๊ยย! เลิกพูดเสียที ไม่งั้นฉันเตะแกแน่"

"เอานี้! รูนพี่ฝากมาให้ อ่านซะ"

"อะไรอีก"

"เดี๋ยวจดหมายรัก...ฉันบอกให้ส่งเมลเสด็จไปบอกเขาว่ามันไม่ได้
คุณค่าและความหมายที่เพียงพอ"

จดหมายรักแบบเดี๋ยวจดหมายรัก จากใครก็ไม่รู้ส่งมาหาฉันทุกวัน พอแกะอ่าน
ก็พบว่ามันมีแต่ประโยคเดี๋ยวจดหมายรัก ทว่าฉันก็ให้เกียรติทุกคนด้วยการเก็บเอาไว้
ทุกฉบับนะเห็นอย่างนี้

"อืม ชอบใจ"

และเมื่อแกะของจดหมายก็ได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์พันลึก

"แว๊ก!!"

"อะไรๆ O_O"

"ใครฝากให้แกจดหมายของนี่มาให้ฉัน ทำไมไม่มีรูปนี่ได้!"

หนึ่งในรูปถ่ายโพลารอยด์จำนวนมากมายที่เฮอร์วันถ่ายเอาไว้
ถูกพบในจดหมายของนี่ด้วย แต่ไม่มีกระดาษเขียนข้อความใดๆ เลยนอกจาก

ข้อความด้านหลังรูปเท่านั้น

"ก็บอกแล้วไงจ๊ะ เธอเป็นของฉัน"
ฉันกับก้มมองหน้ากันอย่างเคร่งเครียด
"ท่าทางว่า...ฉันจะหนีไม่พ้นแล้วล่ะกั๊"

14

2

แผนฆ่า

ฉันแอบเชื่อห่าลิบห่าลิบว่าไอ้คนเลวที่ชื่อเอราวัณจะย้ายมาเรียนที่นี้จริงในวันถัดไป และแล้วก็ต้องช็อกตาตั้งไปเลยเมื่อเขาย้ายมาเรียนที่นี้จริงๆ ในฐานะรุ่นน้องที่อ่อนกว่าฉันหนึ่งปี!

"ที่รัก"

สาวเล็กสาวใหญ่มองมาทางฉันอย่างตกตะลึงพริ้งเพริด ทั้งๆ ที่เด็กใหม่รายนี้เป็นขวัญใจของยัยพวกนั้น แต่เขากลับมาเรียกฉันว่า...ที่รัก ที่นี้เป็นโรงเรียนเอกชนจึงให้เสรีภาพในการแต่งกายพอสมควร แต่ก็ต้องอยู่ในระเบียบวินัยด้วย เมื่อวานนี้ที่ฉันเห็นคือหมอนี่แต่งตัวแบบ รุ่มร่ามไม่เหมาะไม่ควรเท่าไร ทว่าวันนี้เขากลับปรับปรุงใหม่จนดูดีขึ้น และที่สำคัญ ผมสีน้ำตาลที่เหมือนผมเสียถูกย้อมจนเป็นสีดำสนิท มีต่างหูเพชรเล็กๆ เม็ดหนึ่งที่หูซ้าย หน้าตาฉิวพรรณที่ดูยังไงก็ดูดีนั้นไม่เหมาะกับพฤติกรรมเลวทรามที่ได้ปฏิบัติกับฉันเลย

"คนนี่เหวอแกล...คนนี่นะนะ O_O"

"นี่แหละ...ที่แบล็กเมลล์ฉัน"

"ไม่เห็นต้องแอบทำเลย นี่ถ้าเขามาขอให้ฉันแก้ผ้าโดยไม่มีผ้าห่ม ปิดฉันก็ยอมนะเว้ย"

"แกลนี่ .V. ฉันเลิกสนใจเพื่อนแล้วหันไปหาเขา "ฉันไม่รู้จักนาย"

"เมื่อย"

"รู้จักก็ได้ค่ะ TAT"

"ดีใจจังที่ได้เรียนโรงเรียนเดียวกับเธอ!" เอราวัณถือโอกาสโอบไหล่

ฉัน "วันนี้เป็นวันแรกที่ได้มาเรียน พาฉันเดินชมให้ทั่วทีสิ"

"นายเป็นรุ่นน้อง กล้าใช้ให้รุ่นพี่ทำโน่นทำนี่เลยหรือไง"

"ฉันเป็นรุ่นน้องเธอเพราะซ้ำชั้นนะ และอีกอย่างฉันก็ไม่ได้เป็นแค่รุ่นน้อง -__-++"

"คะ อีฉันจะพาท่านเจ้าคุณเดินชมป่าละเมาะในโรงเรียนของเรา บัดเดี๋ยวนี้"

เขาเข้าไป มาถึงวันแรกก็ออกฤทธิ์เดชแล้ว ฉันพาเขาเดินมายังด้านหลังโรงเรียนเพราะคิดว่ามันลับตาคนพอที่จะไม่มีใครมาแอบฟังเรายินคุยกัน โดยฉันขอให้กั้งไปยืนดูต้นทางไว้เรียบร้อยแล้ว

"นี่!"

"เสียงดังจัง กลัว -O-" เอราวัณเอามือทาบอก "แต่เสียงดังอย่างนี้ แปลว่าไม่ได้กลัวฉันเลยสินะ -__-++"

เขาหยิบรูปถ่ายอีกอิริยาบถของฉันขณะที่กำลังอ้าปากนอนกรนอย่างน่าเกลียด O_o เคียดดกว่าเห็นตัวเองนอนตะแคงโดยมีผ้าห่มคลุมตัวอีกนะเนี่ย

"ว้าย! นายถ่ายตอนนี้ด้วยหรอ นายใช้เวลาถ่ายนานแค่ไหนกันกว่าจะรอให้ฉันเปลี่ยนท่าทางได้นะ"

"ก็นานพอๆ กับเวลาที่อยู่กับเธอนั่นแหละ"

"ไอ้!!"

"ไอ้อะไร พุดตีๆ นะ"

"นายมีรูปก็โบกกันแน่"

"เยอะเยอะมากมาย"

"บอกมาโดยประมาณซิ!!"

"ยี่สิบกว่าใบ ฉันหมดกระดาษโพลารอยด์ไปเป็นปึกเลยล่ะ"

"เราไม่เคยรู้จักกัน ฉันไม่เคยทำอะไรให้นาย ทำไมนายต้องทำกับฉันแบบนี้ด้วย"

"ฉันรักเธอจังจะ *O* ...อยากได้ยินแบบนี้หรอ -__-"

16

"บอกชื่อเล่นของนายมา"

"ชื่อเล่นอะไร"

"ที่นายแบล็กเมลล์ฉันแบบนี้ก็เพื่อจุดประสงค์อะไรบางอย่างไม่ใช่หรือไง ฉันนอนคิดสละระตะถี่ถ้วนแล้วว่าคนที่ทำพฤติกรรมสรวลแบบนี้ได้คงต้องการอะไรจากฉันแน่ๆ บอกมา จะเอาอะไร"

"อยากได้ตัวเธอ"

"ไม่เล่นนะ"

"เธอมีแฟนแล้วหรือ"

"เราคุยกันเรื่องอะไรเนี่ย"

"เธอไม่มีแฟนก็ไม่ใช่ปัญหาอะไรนี่"

"นี่!!"

"เอานะๆ คุยกันไปสักพัก ถ้าฉันเบื่อ ฉันจะส่งรูปทั้งหมดให้เธอเองไม่ต้องห่วงในข้อนี้ไป แต่ถ้าเราจะเลิกกันนั่นหมายถึงว่า...ฉันจะต้องเป็นฝ่ายทิ้งเธอไปเอง เข้าใจป"

ฉันรู้สึกโกรธจนหน้าดำหน้าแดงไปหมด ถึงขั้นเอามือที่ขมขื่นแล้วเขย่าๆ เหมือนขวดน้ำอัดลม

"เจ็บนะ >O<"

"พี่ฉันติดเงินนายเท่าไร? บอกมา ฉันจะหาเงินทั้งหมดนั้นมาใช้คืนนายให้ได้ แคบอกมา!!"

"สองแสน"

"ก็บหรือ"

"บาท"

"ฆ่ากันเลยเถอะ"

"เธอถึงได้ถูกพี่ชายที่แสนดีส่งมาเข้าปากเสียอย่างฉันไง เอาน่าๆ ฉันก็ไม่ใช่คนใจร้ายอะไรนะ ปกติพอฉันได้ใครแล้วฉันทิ้งเลย"

"กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด"

ครี๊ด ครี๊ด ครี๊ด